

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 18 (356)

Четвер, 9 травня 1974 р.

Ціна 2 коп.

16
ЧЕРВНЯ
ДЕНЬ
ВИБОРІВ
ДО ВЕРХОВНОЇ
РАДИ СРСР

НАЗУСТРІЧ ВИБОРАМ

ДІЄ АГІТКОЛЕКТИВ

Питанням підготовки до виборів у Верховну Раду Союзу РСР були присвячені недавні позачергові збори партійної організації Артемівського УВП, які проводились з участю профспілкового, утігівського й комсомольського активів підприємства.

Обговорювались два питання: «Звернення агітколективу міста Макіївки» й «Завдання агітаторів УВП у зв'язку з підготовкою до виборів».

Сформовано агітколектив. Керувати ним доручено старому члену КПРС А. Т. Діденку.

Доскладу групи політінформаторів і пропагандистів увійшли кращі з відповідальних працівників УВП й педагогів вечірньої спецшколи. Серед них: В. П. Цибулін — голова місцевого, О. С. Астролог — старший товарознавець, М. І. Коган — директор спецшколи, В. П. Толстогонова — вихователька гуртожитку й багато інших.

Розроблено й затверджено тематику доповідей, лекцій, бесід, складено графік їх проведення.

Серед тем, яким приділено більше уваги, такі: «Грудневий (1973 р.) Пленум ЦК КПРС про чергові завдання економічного, соціального й культурного будівництва», «Втілення соціалістичної демократії (про радянську Конституцію)», «Дисципліна й організованість — запорука успішного ви-

конання планів і соціалістичних зобов'язань на четвертий, визначальний рік дев'ятої п'ятирічки», «Послідовна діяльність КПРС по здійсненню Програми Миру, виробленої XXIV-м з'їздом КПРС», «Розвиток Артемівського УВП УТОГ за роки восьмої й дев'ятої п'ятирічок», «Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу — бойова програма дій в четвертому, визначальному році п'ятирічки» і багато інших тем.

Календарні плани роботи агітколективу вивішені на видних місцях в Будинку культури глухих, в Червоних кутках підприємства й гуртожитку робітничої молоді.

Політінформатори і пропагандисти розпочали проведення бесід не тільки про наступну виборну кампанію, але й про ті зміни, які відбулись в країні, області, місті після попередніх виборів до Верховної Ради СРСР, про хід змагання швейників УВП за дострокове виконання виробничих планів і взятих соціалістичних зобов'язань на четвертий рік п'ятирічки.

Багато уваги приділяють вони й роботі з молодими виборцями, особливо учнями групи виробничого навчання, які цього року вперше візмуть участь в голосуванні.

Оновлюється наочна агітація: оформляються тематичні стенди, кутки, присвячені виборам, та інше.

Поповнюється й фонд відповідної передвиборної літератури. Усі виборці мають можливість детально ознайомитися з «Положенням про вибори до Верховної Ради СРСР», «Конституцією СРСР»...

Головним своїм завданням пропагандисти, політінформатори й агітатори вважають показ трудівникам УВП величчя грандіозних творчих планів четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки, шляхів їх виконання, від якого залежить даліше збагачення нашої Батьківщини, зміцнення її могутності, поліпшення добробуту всього радянського народу.

Широкий розмах розгорнутої передвиборної масово-політичної роботи сприяє новому піднесенню трудової активності членів УТОГ.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

Олекса МАКСИМЕЙКО.

ВЕТЕРАН У

Ти в двадцять три війну закінчив.
На Ельбі твій останній постріл
Всю правоту твою засвідчив,
Одкрив шляхи в небесний простір.

Ти в орденах вернувся додому,
Увесь у шрамах, як у латах.
З мішком похідним скинув втому,
І сонцем виповнилась хата.

А завтра вийшов на роботу,
Бо рук в селі не вистачало.
— Ну, земле, зустрічай піхоту! —
Гукнув з дороги, мов з причалу.

...В труді важким літа минули.
Орав у полі, сів яжити,
Під степові, пташині гули
Допізна з вдовами косив ти.

З руїн підводив Україну
В мартенім сьняві горизонту.
Ти на переднім краї й нині,
В бригаді трудового фронту.

Тебе зовуть вже ветераном
Твої сини — орли крилаті.
Ти Землю серцем полум'ям
Урятував для них, солдате!

ДВАДЦЯТЬ дев'ять років тому в Карлохорсті — передмісті Берліна був підписаний акт про беззастережну капітуляцію фашистської Німеччини. 9 травня 1945 року Москва тридцятьма залпами з тисячі гармат сповістила світ про нашу велику перемогу. День цей став світлим святом радянського народу і всього прогресивного людства.

Історія знає немало війн, великих і малих. Але воєнний ураган, що вдерся на нашу землю червневим світанком 1941 року, був найлютіший і найруйнівніший. Разом із сателітами фашистська Німеччина кинула проти Радянського Союзу 190 дивізій. Армія вторгнення налічувала 5,5 мільйона солдатів і офіцерів, 3712 танків, 4950 бойових літаків, 47260 гармат і мінометів.

Жодна інша держава не встояла б від такого удару, якого завдала фашистська Німеччина Радянському Союзу. Але Радянська держава встояла. В годину смертельної небезпеки, що нависла над нашою Батьківщиною, Комуністична партія розгорнула величезну роботу по мобілізації сил народу і армії на розгром загарбників, по перетворенню країни в

НАША ВЕЛИКА ПЕРЕМОГА

Генерал армії О. С. ЖАДОВ,
Герой Радянського Союзу

єдиний бойовий табір. Партія звернулася до робітничого класу, колгоспного селянства, радянської інтелігенції із закликом: «Усе для фронту, усе для перемоги». Цей лозунг став непорушним законом життя радянських людей.

Сила відсічі загарбникам зростала з кожним днем. Натхнені високими цілями боротьби, радянські воїни, трудівники тилу робили все, щоб Батьківщина перемогла.

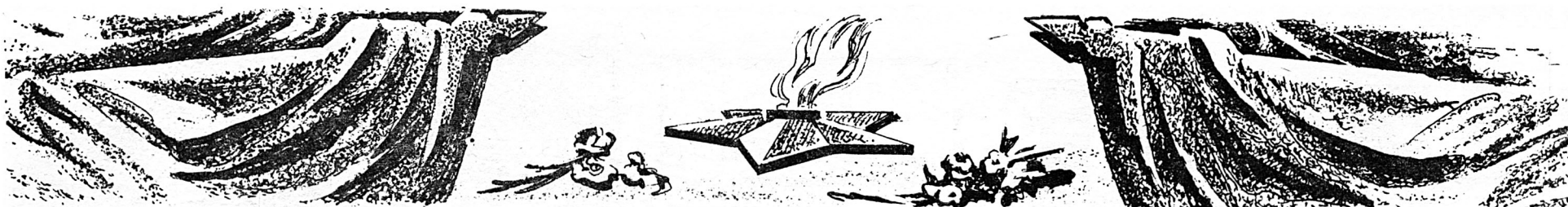
Величезну мужність виявили захисники Ленінграда, Севастополя, Одеси, Києва, Смоленська, Тули. Особливо хочеться підкреслити роль захисників міста Ленінграда. Своєю стійкістю і самовідданістю вони скували сили противника, які призначалися для удару на Москву. В історичній битві під Москвою, де зіткнулися головні угруповання радянських і німецько-фашистських військ, було остаточно поховано гитлерівський план «бліцкригу». Перемога під Москвою стала початком докорін-

ного повороту в ході другої світової війни.

У боях з гитлерівськими окупантами мені довелося бути з перших днів війни до незабутнього травневого ранку 1945 року. Після боїв у Білорусії і на полях Підмосков'я пам'ятною для мене подією була участь в історичній Сталінградській битві, де довелося командувати 66-ю армією (згодом 5-а гвардійська армія). Розгром фашистів під Сталінградом і на Кавказі поклав початок масовому вигнанню ворога з нашої землі.

Новим етапом у досягненні перемоги була битва під Курськом. Міццю радянської зброї фашистська Німеччина в цій битві була поставлена перед катастрофою.

У 1944 році німецько-фашистські загарбники були повністю вигнані з території Радянського Союзу. Наступальні операції наших Збройних Сил у 1944—1945 роках відіграли вирішальну роль у вигнанні (Закінчення на 2 стор.)



зволени від фашистської окупації народів Польщі, Чехословаччини, Румунії, Болгарії, Югославії, Угорщини, Австрії, Албанії, Норвегії, в остаточній перемозі над фашистською коаліцією.

Рано вранці 1 травня над рейхстагом у Берліні замайорів червоний прапор — Прапор нашої великої Перемоги. 9 травня радянські війська вступили на вулиці повсталого Праги.

Ніколи не забудеться той радісний і щасливий день. Здавалося, що й сонце тоді світило яскравіше. Це був перший мирний ранок після 1418 вогнених днів і ночей.

Розгромивши німецько-фашистську армію, радянський народ і його Збройні Сили здійснили безсмертний подвиг.

Перемога над фашистською Німеччиною була здобута спільними зусиллями багатьох народів. Проте головний тягар війни винесли на своїх плечах радянський народ, радянські Збройні Сили.

У Великій Вітчизняній війні радянський народ здобув воєнну, політичну і економічну перемогу

НАША ВЕЛИКА ПЕРЕМОГА

над імперіалістичними агресорами. Ця перемога продемонструвала незламність Радянської держави, великі переваги соціалістичного ладу над капіталістичним. Невичерпним джерелом сили Радянського Союзу були соціалістична економіка, соціально-політична та ідейна єдність нашого суспільства, радянський патріотизм і пролетарський інтернаціоналізм, дружба народів СРСР, згуртованість народу навколо партії комуністів, безприкладний героїзм і мужність радянських воїнів, партизанів і підпільників. Це була перемога соціалістичної ідеології над людононенависницькою ідеологією імперіалізму і фашизму.

Як не згадати тут чудові слова В. І. Леніна про те, що ніколи не перемогти того народу, робітників і селяни якого в більшості своїй знали, відчули і побачили, що вони відстоюють свою, Радянську владу — владу трудящих, що відстоюють ту справу, перемога якої їм і їх дітям забезпечить можливість користуватися всіма благами

культури, всіма плодами людської праці.

Єдність, самовідданість і воля радянського народу дістали найпереконливіше відображення у героїчних подвигах в ім'я захисту соціалістичної Вітчизни. Це був справді всенародний героїзм. За бойові подвиги на фронтах урядові нагороди одержали більш як 7 мільйонів чоловік, понад 11500 тих, хто відзначився в боях, удостоєно високого звання Героя Радянського Союзу. У славній когорті мужніх захисників Батьківщини — представники всіх національностей нашої країни.

Однією з важливих умов перемоги були переваги радянської військової науки, радянського військового мистецтва.

Уся країна, весь народ самовіддано підтримували свої Збройні

Сили, робили все, щоб забезпечити розгром агресора. Яскравим проявом єдності народу і армії був масовий партизанський рух у тилу ворога.

Головним джерелом нашої перемоги було те, що її організатором і натхненником виступила славна Комуністична партія. Вона підняла народ, його воїнів на священну визвольну війну, послала кращих своїх синів на передній край боротьби з ворогом. Перемога Радянського Союзу у Великій Вітчизняній війні має всесвітньо-історичне значення. У цій війні, говорив товариш Л. І. Брежнев, сини і дочки єдиної Радянської Вітчизни не лише з честю відстояли свої соціалістичні завоювання, а й врятували світову цивілізацію від фашистського варварства, подавши тим самим могутню підтримку визвольній боротьбі народів.

День Перемоги радянський народ святкує в обстановці величез-

ного трудового і політичного піднесення. Трудівники міст і сіл сповнені рішучістю успішно вілти в життя накреслення XXIV з'їзду КПРС, виконати і перевиконати завдання четвертого, визначального року п'ятирічки.

Завдяки активній і цілеспрямованій діяльності нашої партії, її Центрального Комітету, Політбюро ЦК і особисто Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнева успішно здійснюється Програма миру, досягнуто позитивних зрушень у міжнародній обстановці. Проте ми не можемо не рахуватися з тим, що у світі існують і діють агресивні сили імперіалізму, які виступають за гонку озброєнь, намагаються підірвати позиції соціалізму, справу миру і безпеки народів. Усе це вимагає від нас і далі виявляти високу пильність, зміцнювати оборонну могутність Радянської держави, щоб усе, що завойовано нашим народом, було надійно захищено.



ЗВІТИ І ВИБОРИ В УТОГ

З ПАРТІЙНОЮ ПРИНЦИПОВІСТЮ

ЗАПОРІЖЖЯ. Тут відбулась XIV-а обласна звітно-виборна конференція УТОГ.

У звітній доповіді голови правління Запорізького облвідділу УТОГ тов. Дюкова В. М. відмічено, що обласний відділ, низові відділи, культзаклади, УВП та первинні організації провели за звітний період значну роботу. Успішно виконувались основні заходи, контрольні цифри та підвищені соцізов'язання в 1972 році на честь 50-річчя створення Союзу РСР і в 1973, вирішальному році 9-ї п'ятирічки.

Успішно проведена звітно-виборна кампанія в первинних організаціях і міжрайвідділах УТОГ.

В культзакладах широко проводилась робота по комуністичному вихованню трудящих глухих. Організовувались лекції, бесіди, доповіді, політінформації, систематично вивчалися матеріали партійних з'їздів і найважливіших постанов партії та уряду. Проводились літературні та тематичні вечори, зустрічі в КВК, читальні конференції, вчорні трудової слави, зустрічі з ветеранами та новаторами виробництва, депутатами Верховної Ради республіки, проводились конкурси, велся постійні пошуки нових форм і методів клубної роботи.

Значна увага приділялась розвитку художньої самодіяльності, фізкультури і спорту та обслуговуванню членів УТОГ, які живуть в сільській місцевості.

Колективам Мелітопольського будинку культури та Бердянського клубу присвоєно звання «Колектив високої культури обслуговування».

Разом з тим, на конференції були піддані критиці недоліки в роботі правління і низових відділів.

Правління облвідділу, низових відділів і культзакладів не використали всіх можливостей для більш успішного вітлення у життя рішень, критичних зауважень та пропозицій делегатів минулої

конференції. Допускались порушення строків проведення засідань президії облвідділу і правління низових відділів. В низових відділах, культзакладах і в самому облвідділі мали місце недоліки у плануванні роботи.

В діяльності УВП мали місце серйозні недоліки. Шість місяців минулого року підприємство не справлялося з завданнями по випуску і реалізації продукції, допускались перебої в постачанні виробництва сировиною та матеріалами. Мали місце прогули і порушення трудової дисципліни через неорганізованість, допускались надурочні роботи і робота у вихідні дні. На УВП ще надто велика плінність робочих кадрів, не виконується статутна норма глухих працюючих. Мало місце випередження зростання зарплати над темпами зростання продуктивності праці.

Вищезгадані недоліки мають пряме відношення до правління облвідділу, його президії, керівників низових відділів, культзакладів та УВП. Про все це йшлося в промовах усіх 12 делегатів, які записались для виступів у обговоренні доповіді.

Конференція обрала новий склад правління та ревізійної комісії. Головою правління обрано Дюкова В. М., головою ревізійної комісії Киреева Б. А.

И. ЗДОРОВИЛО,
заступник начальника оргвідділу ЦП УТОГ.



Після закінчення планово-економічного технікуму Віра Федорівна йомкіна працює на Сімферопольському учбово-виробничому підприємстві інженером-нормувальником.

Комсомолка користується заслуженим авторитетом, її обрали головою первинної організації УТОГ. Крім основної роботи вона бере участь у громадському житті колективу, добре малює і значну частину наочної агітації на УВП вона оформила. Як член редколегії стіної газети «Швея», вона багато часу віддає цій роботі.

Фото М. БОЛДИРЕВА.

На 2-й та 3-й сторінках фото учасника Великої Вітчизняної війни М. Неменана, які він зробив влітку 1941 року.

ОДИН З ТРИДЦЯТИ ДВОХ

УЖЕ багато років юні слідопити ведуть пошук рідних, близьких, товаришів по службі тих тридцяти двох радянських воїнів, які загинули 1944 року при визволенні їх рідного села Стопчатова Косівського району Івано-Франківської області. Імена цих героїв викарбувані на обеліскові, що стоїть посеред села.

Тривалі пошуки привели їх у село Баштанків Кодимського району на Одещині, де жила мати одного з воїнів — Ф. Д. Шпак, яка 30 років тому одержала повідомлення про загибель сина.

Який же був подив слідопитів, коли відповідь вони одержали від самого Василя Матвійовича! Він благополучно живе, працює на Кодимському вузлі зв'язку.

Багато про що нагадав лист слідопитів бувалою солдатів. Важкі бої під Старою Руссою, форсування Дніпра, Корсунь-Шевченківська битва, десятки визволених його частиною міст і сіл України. І останній бій під Стопчатовим. Попереду було його відділення, сержанта В. М. Шпака. Вогонь фашистів примусив бійців залатати. Вловивши момент, командир відділення рвучко звівся:

— Вперед, за Батьківщину!..

Ось і околиця села. Ще зусилля — і село буде визволене. Та раптом поряд вибухає фашистський снаряд. Василь упав, його прикидало землею. Ось після цього бою і надійшла Феодосія Дем'янівні «похоронка».

Тяжкопораненого воїна підібрали санітари іншої частини. Літаком відправили у Київ, далі — в Єсентуки. Нічого цього у частині не знали і вважали В. М. Шпака загиблим.

«Дорогі діти, — пише Василь Матвійович слідопитам. — Ви до сліз зворушили мене своїм листом і піклуванням про братську могилу героїв. Вона і для мене свята, ця могила, в якій поховані мої бойові товариші і друзі. Вони полягли, визволяючи любили Батьківщину від фашистських варварів, які намагались поневолювати наш народ і його землю».

І. ЛЯНДРЕС,
кор. РАТАУ.

СЛІДАМИ ВИСТУПІВ «НАШОГО ЖИТТЯ»

НЕМА З КИМ? ЧИ НЕМА КОМУ?

Під таким заголовком в № 8 за 23 лютого в газеті «Наше життя» був опублікований критичний матеріал про незадовільну підготовку і організацію в Ровенському будинку культури глухих вечора-зустрічі КВБ.

Як повідомив редакцію голова Ровенського обласного відділу УТОГ Єлисеєва В. Ф., виступ газети було обговорено в обласному відділі в присутності працівників Ровенського будинку культури. Факти, наведені в газеті, підтвердились. Колектив працівників Ровенського клубу глухих врахував недоліки в своїй роботі і намітив заходи по поліпшенню роботи Будинку культури.



— Глибоке знання матеріалу — основа змістовного виступу, — ділиться своїм досвідом З. М. Деркач з молодими колегами. — Тому, готуючись до нього, я намагаюсь найповніше використати усі доступні джерела інформації, які щоденно несуть масу новин: газети, журнали, радіо, телебачення. Більш цікавою стає інформація, коли вона насичена яскравими

Вона в своїх бесідах наводить переконливі цифри, яскраві факти і саме цим зацікавлює слухачів. Успіху її лекції чи бесіди завжди сприяє обізнаність з пер-

Ю. ІВАНІВ,
сільського клубу
ГЛУХИХ.

С О В І С Т Ь

Начальник цеху перерахував записку: все те ж, слюсарі вечірньої зміни нічого зробити не змогли. У цех, між тим, сходились люди. Він побачив як у відкриті двері ввій-

Підписавши вимоги на склад, давши майстрам вказівки, Микола Семенович теж пішов до машини. Янковчук копався в ній, викрутка грала в його руках, дрібні частини лягали на кусок бракованого полотна. «Знову переборка!» — ненароком він зустрівся поглядом з помічником Янковчука Іваном. Той дивився якимось дивно. А може здалось? Але Іван знову подивився йому в очі і перевів їх на руки слюсаря. Микола Се-

вірно чи ні? М. ПАВЛОВСЬКИЙ
(Закінчення в наст. номері)

ХЛЕБ

Так сколько стоит хлеб ржаной,
Наш черный хлеб благословенный?
...Иду тропинкой полевой,
А рожь кругом, как мир зеленый,
И рядом тихо шепчет мать
Одно и то же:
— Будем с хлебом...
За доброй рожью не видать
Ни леса близкого, ни неба.
И снова вижу русский край:
Отец в избе, раздвинув локти,
Горячий режет каравай
Ножом на солнечные ломти.
...И ноют руки от чепиг,—
Звенит за мной грачиный крик,
С утра хожу за тяжким плугом.

А солнце в небе — желтым кругом.
И помнится иное мне:
В июльский зной пылало поле,
Колосья корчили в огне,
А люди плакали от боли.
А надо так!
Фашисты шли.
Война за наши кровным хлебом.
И хлеб святой мы сами жгли,
И одевалось в тучи небо.
Курилась горькая земля
Пожарищем седым и дымным,
Темнело солнце, и поля,
И люди делались седыми.
...И с чем сравню я хлеб святой —
Народа жизнь и мощь Отчизны?
Не знаю... А ценой одной
Ценю его — ценою жизни.

Н. НЫРОВ.

П'ЯТИРІЧЦІ— УДАРНУ ПРАЦЮ

★ ★ ★

На честь 1 Травня на підпри-

★

ЖИТОМИР. Напередодні святкування Першотравня на урочистих зборах робітників, інженерно-технічних працівників та службовців, які відбулись у Будинку культури, 13 ударників комуністичної праці — правофлангових дев'ятої п'ятиріччя нагороджено почесними знаками «Переможець соціалістичної праці».

У колективі широко розгорнулось змагання за дострокове виконання піврічного завдання.

★ ★

лістичного змагання 1973 року». Серед удостоєних цієї високої відзнаки за сумлінну працю — швачки-мотористи Тамара Леонтівна Пивовар, Валентина Олексівна Вантеєва, Анастасія Дмитрівна Бондарчук, робітники Володимир Васильович Фурман, Петро Станіславович Барановський та інші.

СЛІДАМИ НЕНАДРУКОВАНИХ ЛИСТІВ

Як повідомив редакцію голова Дніпропетровського обласного відділу УТОГ Дружинін В. І., питання про шефство над інвалідами вирішене на президії обласного відділу.

В ПОШУКУ НОВИХ РЕЗЕРВІВ

Не даремне на XXIV з'їзді КПРС

В цьому і є запорука нових успіхів колективу електроарматурного цеху, в якому розуміють, що найголовніше зараз — це зберегти високу напругу соціалістичного змагання. Адже в четвертому році п'ятирічки необхідно ще більш активно розгорнути пошук невикористаних резервів, що дасть можливість підвищити продуктивність праці, дати продукції більше, кращої якості і з меншими затратами.

Т. СЕЗОНОВА,
голова бюро первинної організації УТОГ Донецького об'єднання «Електромагніт».

НАШЕ ЖИТТЯ

сторінка 3

Четвер, 9 травня 1974 р.

ВІДЛУННЯ ЛЬДОВИХ
БАТАЛІЙ

Здається, що зовсім недавно ми бачили на хокейних майданчиках і екранах телевізорів неперевершеного віртуоза з шайбою Анатолія Фірсова. Заслужений майстер спорту, неодноразовий чемпіон Олімпійських ігор, світу, Європи та СРСР, кавалер двох орденів «Знак Пошани», лауреат Почесного знаку ЦК ВЛКСМ «Спортивна доблесть»... Хіба перелічиш всі титули і нагороди видатного спортсмена? Він повністю віддався улюбленій грі і досяг заслужених почес. Нині А. Фірсов закінчив свою чисто спортивну кар'єру, він тренер рідної армійської команди. Однак спогади про зіграні матчі ще свіжі в його пам'яті, тепер зі сторони можна спокійно оглянути пройдений шлях, проаналізувати успіхи і невдачі, щоб на них вчилися майбутні покоління хокеїстів.

Саме цій меті і присвятив А. Фірсов свою книгу «Зажечь победы свет», яка нещодавно вийшла у видавництві «Фізкультура і спорт». Головна тема книги — хокейна трійка, цей невеличкий «колектив в колективі», де кожен живе спільним для всіх прагненням — запалити за воротами суперника переможне світло. Автор розглядає і психологічний бік питання, підкреслюючи, що успіх приходить лише у команду, де, крім однакового розуміння принципів сучасного хокею, гравці підтримують дружню, здорову атмосферу, глибоко вболіваючи за загальний результат. «Хокей виховує колективізм — це не фраза. Це — смисл, суть найпопулярнішої гри нашого часу», — говорить в книзі.

Знаходимо ми тут і цікаві розповіді про інших відомих гравців, з якими автор виступав у рідному клубі, під прапором збірної країни: К. Локтева, В. Александрова, В. Вікулова, В. Старшинова, Б. Майорова, О. Рагуліна, О. Мальцева, П. Петрова... А. Фірсов дуже добре знає кожного з них не тільки в грі, але й у повсякденному житті, тому з такою правдивістю і теплою говорять про своїх друзів, разом з тим принципово, по-спортивному пише про їх упущення, недоліки.

Майже в кожному розділі згадуються прізвища колишніх наставників національної команди А. В. Тарасова і А. І. Чернишова, які внесли величезний вклад у розвиток радянського хокею. Це — великі спеціалісти, відмінні педагоги, вдумливі стратеги й тактики. Ось рядки з книги про одного з них: «Анатолій Володимирович Тарасов — весь в хокеї. Він живе хокеєм. Думає про нього постійно. Завжди шукає, завжди творить. І знаходить. І тому найордinarніші, звичайні, рядові заняття, які він проводить, стають раптом святом. А найголовніше — Тарасов і нас привчає постійно пам'ятати і думати про хокей». Саме з його іменем пов'язані успіхи ЦСКА.

Анатолій Фірсов — нападаючий. Проте кращим хокеїстом десятиріч називає воротаря Віктора Коноваленка. Адже кому, як не найсильнішому гравцеві передньої лінії найточніше давати оцінку голкіперу.

Знаходимо ми в книзі і цікаві розповіді з життя хокеїстів, дізнаємося про спортивний шлях А. Фірсова, його погляди на сучасний хокей. «Клас залежить тільки від власного трудолюбства і сили волі» — ось його кредо, яке, на мій погляд, найбільш точно виражає і його життєві принципи.

А ось ще одна грань його характеру, про яку влучно сказав у передмові чудовий чехословацький спортсмен Йозеф Черни: «У ньому підкупав почуття фейр-плея (чесної гри). І як би жорстоко не діяли проти нього, Анатолій ніколи не вдається до грубощів».

А. Фірсов спорт не залишив. Не такий у нього характер. У кінці книги він пише: «Мрію стати справжнім тренером. З хокеєм не розлучусь». Тож успіху тобі, Анатолію. Хочеться сподіватись, що ми ще не раз зустрінемося з відомим спортсменом і на сторінках його нових книг, адже відомому майстрові є про що розповісти.

М. ЧЕРНЕГА.

З ІНІЦІАТИВИ Української спортивної федерації глухих та Української республіканської ради ДСТ «Спартак» цього року вперше будуть розіграні перехідні кубки Уккрані ДСТ «Спартак» з баскетбола і волейбола для найсильніших чоловічих і жіночих команд глухих спортсменів. В майбутньому проведення подібних змагань планується зробити традицією.

І ось цими днями в Чернівцях відбулись перші змагання на Кубок Української ради ДСТ «Спартак» з баскетбола серед найсильніших чоловічих і жіночих команд глухих спортсменів.

Головним завданням цих змагань було «обіграти» молодих, здібних баскетболістів, які вже в червні цього року виступатимуть на першості УРСР у Вінниці. Необхідно було також тренерам збірних команд УРСР проглянути і підготувати до цього річного спортивного сезону баскетболістів-кандидатів у збірну команду УРСР, яка в червні візьме участь в першому розіграванні Кубка СРСР з баскетбола в Чернівцях.

Якою ж була боротьба за перехідні кубки?



Серед жіночих команд в перший день зустрілись команди Одеси і Запоріжжя. Захоплюючої боротьби не вийшло. Одеситки, суворо виконуючи настанови свого тренера А. Е. Вайнера, уже на початку зустрічі обіграли своїх суперниць в технічному плані і легко перемогли (38:27). Другого дня спортсменки Запоріжжя також впевнено перемогли киянок (37:26). А в заключній зустрічі одеситки виграли у киянок з рахунком (24:21) і таким чином завоювали перехідний Кубок.

Прокоментувати зустрічі жіночих команд я попросив тренера жіночої команди міста Одеси і тренера збірної команди УРСР А. Е. Вайнера. Він відповів:

— Підготовка баскетболісток до змагань мене, правду кажучи, розчарувала. Видно, що спортсменки погано готувались до цього річного спортивного сезону. Немає також у складі команд здібних, молодих баскетболісток, які могли б претендувати на місця в збірній команді УРСР. Особливо тривожне становище в київській і запорізькій командах. Якщо два-три роки тому баскетболістки цих областей були ведучими, то тепер

СТАРТУЄ БАСКЕТБОЛ

клас гри їх явно низький. Спортсменки погано підготовлені технічно, дуже слабо розбираються в тактиці гри.

Серед чоловіків у перший день спортсменки з Чернівців в упертій боротьбі обіграли баскетболістів Ворошиловграда (44:41). А ось у зустрічі Київ — Житомир спортсменки з Києва показали явне невміння вести дружню, колективну боротьбу до кінця. У цій зустрічі вони діяли розрізано, кожен хотів відзначитися сам, Житомиряни навпаки діяли дружно і злагоджено. Це й принесло їм перемогу (66:50).

Другого дня житомиряни раптово легко обіграли ворошиловградців (50:28). У цій зустрічі було неприємно дивитися на гру ворошиловградців. Вони грали безвільно, здавалось, неохоче. Гравці явно забули, що вони чемпіони України, що захищають честь свого міста. Це був тривожний сигнал про погану виховну роботу в команді, і цей прогноз



і, думається, що тренери збірної команди УРСР зроблять з цього належні висновки щодо спортсмена.

Дуже добре підготувались до змагань спортсменки з Чернівців. Команда має довгу лаву запасних гравців. В її складі — перспективні молоді баскетболісти, зокрема, Д. Білобровець, І. Бесонов, Ю. Стрілець, які при посиленні роботи над собою і серйозному ставленні до тренувань можуть увійти до складу збірної команди УРСР.

Непогане враження складає також і гра баскетболістів з Житомира. Особливо варто відзначити лідерів команди З. Сушика та Л. Куліша.

Нижче своїх можливостей виступили баскетболісти з Києва, яким явно не вистачає спортивної дисципліни й волі до перемоги в будь-якій зустрічі.

Останнього дня вирішувалась доля першого місця в зустрічі баскетболістів з Чернівців та Житомира. Це була дуже цікава гра, в якій сильнішими виявились

чоловічих команд я попросив тренера чоловічої команди з Чернівців суддю всесоюзної категорії В. В. Крачуняка. Ось що він сказав:

— Гра чоловічих команд на цьому турнірі мене дещо розчарувала. Я був свідком гри баскетболістів Литви і Московської області на Всесоюзних змаганнях в Житомирі і мушу сказати, що гра наших команд на багатому постається їхній грі. Багато баскетболістів дуже слабо підготовлені технічно, не вміють вести тактично правильну боротьбу. Недостатня й кількість молодих спортсменів-баскетболістів в командах. Це свідчить про те, що робота з баскетболістами на місцях поки що на низькому рівні. Слід також відзначити, що з нашими баскетбольними командами працюють чимало тренерів, які не мають ні достатніх знань, ні спеціальної освіти, ні досвіду в роботі з баскетболістами на сучасному рівні. Все це гальмує і негативно позначається на роботі по вихованню хороших баскетболістів в нашому Товаристві. Хочеться також відзначити, що Українська спортивна федерація глухих спільно з Уккранією ДСТ «Спартак» зробили дуже добру й корисну справу, організувавши цей турнір. Думається, що систематичне проведення подібних змагань дозволить значно підняти рівень гри глухих баскетболістів.

На закінчення хочеться сказати, що вже не загорани першості УРСР в залі ІІІ спартакіади УТОГ. Думається, що керівники всіх обласних федерацій та відділів УТОГ спільно з тренерами й спортсменами посплять підготовку до цих, головних для них, змагань і зуміють показати хороший баскетбол.

В. КОПОЧИНСЬКИЙ,

інструктор ЦП УТОГ по фізкультурі і спорту.



явно підтвердився на третій день, коли ворошиловградці, майже без бою програли зустріч киянам з рахунком 55:38. Слід зауважити, що ведучий гравець команди І. Погорелов взагалі не з'явився на цю зустріч. Цей неспортивний вчинок очевидно не до лиця кандидатів у збірну команду УРСР,

спортсменки з Чернівців, перемігши своїх суперників з рахунком 68:50. Баскетболісти з Чернівців вперше здобули перше місце в республіканських змаганнях і переріхдний Кубок Української ради ДСТ «Спартак», а друге місце зайняли житомиряни.

Поділитися враженням від гри

ДЕВІЗ-МАСОВІСТЬ

Івано-Франківська міська рада ДСТ «Спартак» затвердила положення про проведення X літньої спартакіади, яка буде присвячена 30-річчю визволення Івано-Франківської області від німецько-фашистських загарбників.

До програми спартакіади включено 12 видів спорту, з них половина входить у нормативи ГПО. Вже проведено змагання з п'яти видів спорту. Змагання показали, що майже всі колективи фізкультури добре підготувались до старту спартакіади.

У командному заліку в змаганні з багатоборства ГПО перемогла команда Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства.

П. КОЛОСЮК,
слюсар Івано-Франківського УВП.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20
телефон 93-39-27.«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського
общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 790—9500. 74 р.



НЕ ХОЧУ!

Обносилася вдома шинелі,
Заросла на деревах кора.
Вже не сняться атаки шалені.
Голосіння не чує по дворах.
Вже кують у дібровах зозулі,
І ростуть в мирі дочки й сини.
Та, повірте, ми ще не забули
Пережитої нами війни.

Нам про неї кричать обеліски
І мільйони горьованих вдів.
Море сліз материнських,
сирітських

Переповнили кожен наш дім.
Ніють рани про неї на тілі,
Що дісталася в дальнім бою.
Я не хочу, щоб знов заметілі
Обпалили Вітчизну мою!

М. СУХОВ.